

VIEZE VICTOR

Andere boeken van Nadja Van Sever bij Clavis

Je sneeuwt, papa

Oorlogshelden

Het knipmes

Het geheim van meester Daan

De rode ballon

Samen op de vlucht

Weg met de juf

Fien is een vijfhoekje

Een koekje van eigen deeg

Het gelaarsde varkentje

De magische pen

Nadja Van Sever

Vieze Victor

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Irene de Kroon

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: kansarmoede, vriendschap, pesten

NUR 283

ISBN 978 90 448 5579 1

D/2025/4124/042

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.nadjavansever.be

Vieze Victor

Nadja Van Sever
met illustraties van
Irene de Kroon

Clavis

De verdoemenis

zaterdag 30 september

Het is zaterdag 30 september, de dag waarop ik aan het gevaarlijkste avontuur van mijn leven begin. Al ben ik nog maar tien jaar oud, toch neem ik vandaag dit risico. Ik doe het voor mijn beste vriend Imani.

Ik loop op kousenvoeten achter hem aan, terwijl mijn hart tekeergaat als een trein. Om mijn zenuwen te bedaren, probeer ik me te concentreren op zijn tred. Imani gedraagt zich stoer. Zelfs nu we sluipen steekt zijn borst vooruit en staat zijn gezicht op onweer. Ik ben anders. Ik ben klein en tener en wil zo weinig mogelijk opvallen. Ik loop eigenlijk altijd op kousenvoeten. Dat betekent onhoorbaar sluipen, heeft de meester verteld. Het is een gezegde, maar bij mij mag je het letterlijk nemen, want mijn kousen raken steeds de grond. In de zolen van mijn schoenen zitten namelijk grote gaten waardoor mijn voeten nat worden als het regent. Imani weet dat niet. Ik kan mijn gebreken goed

verbergen, dat heb ik mezelf aangeleerd.

Vandaag zijn mijn voeten nat, maar deze keer is het niet van de regen. Mijn hele lijf is doordrenkt van het angstzweet. Straaltjes lopen langs mijn rug tot in mijn schoenen. Ik ben verschrikkelijk bang omdat Imani en ik iets afgrijselijks en gruwelijk engs moeten doen: we gaan ons leven riskeren! We lopen rechtstreeks de verdoemenis in.

Wat is er dan zo gevaarlijk, zul je je afvragen? Wel, Imani en ik moeten een huis betreden waar geen mens nog een voet wil zetten. Er wordt verteld dat degenen die hier ooit binnengingen, nooit meer naar buiten kwamen. Niemand weet wat er met hen gebeurde, maar dat het iets heel ernstigs is, beseft iedereen.

De beruchte villa waar we moeten zijn, ligt helemaal aan het einde van onze straat, ongeveer een kilometer van mijn en Imani's huis verwijderd. Mijn vriend en ik moeten gelukkig niet in het griezelige huis zijn, maar wel in de tuin. Zelfs dat is uiterst gevaarlijk.

We hebben onze fiets bij een boom geplaatst, naast een van de hoge muren. Terwijl we naar de ingang sluipen, kijk ik angstvallig naar de grijze muren die de villa helemaal omsluiten. Wat zullen we daarachter vinden? Mijn nekharen staan overeind van angst en mijn lichaam trilt als een espenblad.

'Komaan Victor, we moeten op injectie,' fluistert Imani als hij merkt dat ik niet verder durf. Hij bedoelt inspectie. Ik giechel omdat hij het verkeerde woord gebruikt, al is dat meer van de spanning dan om het grapje.

'Voorzichtig!' mompelt hij terwijl hij met zijn hand over zijn rastakapsel wrijft. 'Onze opdracht is heel gevaarlijk!'

Ik slik een grote brok speeksel weg. Ik weet dat deze opdracht

heel gevaarlijk is. Iedereen in onze straat weet dat! De ouderen van onze wijk waarschuwen de kinderen van jongs af aan. ‘Wie dat huis binnengaat, is vervloekt,’ zeggen ze hoofdschuddend. ‘De waaghalzen die het ooit betraden, zijn voorgoed verdwenen.’

En toch gaan Imani en ik dit doen. Mijn buik trekt samen. Waarom zijn we hier ooit aan begonnen?

Mijn vriend lijkt niet zo bang te zijn, want hij trekt me mee tot bij een smeedijzeren poort, die toegang geeft tot het enge huis. Zijn warme hand brengt mijn hart eventjes tot bedaren.

Ik steek mijn hoofd voorzichtig uit en gluur door de tralies van de poort. De tuin lijkt vredig, maar ik weet wel beter. Als we de bewoonster van dit huis tegenkomen, is het voorgoed met ons gedaan. Dan wordt er een gruwelijke toverspreuk over ons uitgesproken! Ja, je leest het goed: een toverspreuk! Want de bewoonster van deze villa is een afschuwelijk boosaardige, gevaarlijke en gemene héks. En als die heks ons betrapt, zijn we voorgoed verloren.

Geen sprookje

Ik spied naar het huis. Zou de heks achter een venster staan, wachtend op een bezoeker die ze zal vervloeken? Of spreekt ze nu al een toverspreuk uit, die ons door de muren heen bereikt? Dat kan, want iedereen weet dat haar toverkrachten oppermachtig zijn. De rijke kinderen van mijn klas beweren dat ze ooit onze hele buurt betoverde. Ze vinden ons weirdo's. Niemand wil onze achterstandswijk betreden.

Er wonen inderdaad mensen van verschillende pluimage in mijn buurt. De meeste huizen zijn oud en slecht onderhouden. Daardoor zijn ze goedkoper dan andere huizen in de stad en dat zorgt voor speciale bewoners. Rechts van ons woont een oude, norse man die bijna nooit buiten komt. Soms vraag ik me af of die kerel nog leeft. Misschien ligt zijn lijk op zijn bed te ontbinden en weten we dat niet eens.

Links van ons klinken dan weer veel te harde geluiden. Linda en Benny zijn al tien jaar onze burens en maken elke dag ruzie. We horen ze urenlang schelden. Daarna leggen ze het bij door te zoenen en klef te doen. Ook die geluiden galmen door de dunne muren heen.

En ons huis? Tja, daar kan ik een boek over schrijven. Het meest opvallende zijn de paddenstoelen die binnen op de muren groeien. Ja, je leest het goed, paddenstoelen! En we zijn heus geen kabouters.

Ik woon niet graag in dit huurhuis. Het is mijn thuis niet. Het huis is compleet verwaarloosd sinds papa er niet meer is. De schimmel woekert langs de muren en zorgt voor een walgelijke geur. De huisbaas doet er niets aan. Hij wil alleen geld zien en doet alsof wij de oorzaak zijn van de problemen. Hij dreigt met allerlei juridische zaken. Mama durft hem niet meer te contacteren.

Ik probeer zoveel mogelijk naar Imani's huis te gaan. Imani is mijn beste vriend. Op het einde van het vorige schooljaar kwamen hij en zijn gezin in onze wijk wonen, recht tegenover ons.

We passen goed bij elkaar: hij is anders door zijn donkere huidskleur, en ik ben ook anders. Bij mij heeft dat niets te maken met de tint van mijn vel. Niemand wil met mij gezien worden omdat ze vinden dat ik er niet bij hoor. Ik draag geen dure kleren of heb geen chique spullen voor school. Door de schimmel hangt er een muffe geur om me heen. De kinderen vinden me vies. Dat vind ik heel rot. Gelukkig neemt Imani me zoals ik ben. Hij is heel stoer.

Het is alsof hij zelf weinig last ondervindt van uitsluiting, omdat hij alles weglacht. Mijn vriend komt ongenaakbaar over met zijn grote mond en idiote grapjes.

Nu ja, hij heeft het ook makkelijker dan ik. Hij heeft een mama en een papa die goed voor hem zorgen. Dat maakt me een beetje jaloers, want ik heb geen papa meer en mama probeert het wel, maar het lukt haar allemaal niet zo goed.

Imani's huis ziet er ook veel beter uit dan de andere huizen in

onze straat. Zijn papa heeft de voorgevel van het rijhuis mooi wit geverfd. Hij maait wekelijks het gras in het achtertuintje en zette fleurige potten met bloemen op de vensterbank. Hij wil niet dat zijn gezin bestempeld wordt als vuile zwarten. ‘Racisten doen dat snel. Dat is een echte schande!’ zegt hij vaak.

Ook binnen maakte Imani’s papa het huis heel knus. Op de grond legde hij bonte tapijten met vrolijke kussens. Hij hing zelfs tapijten aan de muren. Is dat om de schimmelvlekken te bedekken? vraag ik me soms af. Maar in hun woning hangt geen bedompte geur. Het ruikt er naar Afrika. Naar Senegal, zegt Imani’s mama. Dat is haar geboorteland. Imani’s mama is heel leuk. Ze houdt van koken. Soms laat ze me proeven van haar Afrikaanse gerechten. Ik geniet van elke hap, want ik krijg niet vaak iets lekkers op mijn bord. Ik ben echt blij dat Imani en zijn familie onze overburen zijn.

Al geldt dat niet voor vandaag, want door hem staan we hier, op injectie. Mijn vriend gebruikt vaak moeilijke woorden die hij verkeerd uitspreekt, om de spanning weg te lachen. De kinderen van onze klas vinden het hilarisch. Halalisch, zegt Imani dan. Hij vindt het niet erg dat ze om zijn woordkeuze lachen. Dan weet ik tenminste waarom ze met me lachen, oppert hij. Ik wou dat ik dat ook kon, maar ik ben veel te verlegen. Zoals ik je al vertelde, ben ik klein en mager. Ik heb korte, blonde haren, bruine ogen die iets te dicht bij elkaar staan en een smalle mond die meestal weinig zegt. Ik houd me het liefst gedeisd, dat is het veiligste.

Ook nu sta ik onbeweeglijk achter de muur en denk na. Misschien kunnen we de ijzeren poort openen, stilletjes naar het huis sluipen, onze opdracht volbrengen en er dan als de bliksem vandoor gaan? Het wordt een huzarenstuk, maar als we snel zijn maken we misschien een kans.

‘Wat is die opdracht dan?’ vraag je je waarschijnlijk nog steeds af. Sorry, ik dwaal af door mijn zenuwachtigheid. Ik zal het je vertellen. We moeten vandaag een kwartssteen van het huis van de heks bemachtigen. Er kleven een twintigtal roze stenen tegen de gevel van de villa. Als je het huis voorbijrijdt en het aandurft een blik te werpen door de tralies van de poort, zie je de rozenkwarts vervaarlijk blinken. Het is heel vreemd dat die edelstenen het huis decoreren. Niemand weet hoe ze er ooit gekomen zijn. Maar Imani en ik moeten er eentje te pakken krijgen. Dat wordt een verschrikkelijk moeilijke opdracht, want de heks mag ons niet betrappen.

Ik steek mijn hoofd opnieuw uit en werp een blik op het huis. De roze stenen glinsteren in de zon. Ze lijken op suikerglazuur. De mensen noemen deze villa soms het peperkoekenhuis, vanwege de stenen en omdat er een heks woont, net als in het sprookje van Hans en Grietje.

Er gaat een ijskoude rilling door me heen. Het huis ziet er voor mij niet uit als een sprookje. Het ziet er levensbedreigend uit met donkere luiken voor de vensters en een overwoekerde tuin. Ik durf hier niet naar binnen.

Imani lijkt hetzelfde te denken, want hij fluistert: ‘Ik hoop dat dit lukt zonder dat de heks ons betrapt.’

Ik huiver. Die lelijke feeks zit vast te wachten op indringers zoals wij, om ze een kopje kleiner te maken. Dit lukt ons nooit. Mijn hart gaat in versnelling. Waarom hebben we deze opdracht aanvaard? Kon ik afgelopen dinsdag maar weten uit mijn leven, zoals ik zoveel zou willen weten uit mijn hele bestaan.

